

Giới thiệu Tôi Vẫn Yêu Người Sau Bao Năm

Bạn có thi thoảng nhớ tới mối tình sâu đậm nào đó trong quá khứ chưa? Suy nghĩ xem người ấy đang làm gì? Bên cạnh vợ con có sống hạnh phúc hay không?

Lưu Mịch Hoa không ngờ có ngày cô sẽ lại trở về đây, trở về với thành phố đã ôm ấp những năm tháng thanh xuân tràn ngập nụ cười và nước mắt của cô, thành phố đã ghi lại bao nhiêu kỉ niệm in sâu trong tâm trí cô, vĩnh viễn không bị phai mờ.

Cô thật sự đã gặp lại Ngô Hán Thành rồi.

Anh càng ngày càng bảnh bao hơn, bên cạnh anh đã có một cô gái, mà cô gái ấy lại chính là tình địch trước kia của cô và bây giờ cũng là vợ của anh ấy.

Ông trời không nghe được lời cầu xin của cô.

Anh sống rất hạnh phúc...

Cô không muốn thừa nhận, rằng mình không cam lòng...

Mười lăm tuổi gặp nhau, bây giờ đã hai bốn tuổi...

Nếu như phải đặt một cái tên cho thời thanh xuân của mình, cô nhất định sẽ gọi nó là Ngô Hán Thành.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Yêu Người Sau Bao Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Em Đã Trở Về

Nếu như có một ngày, cái tên mà bạn chôn giấu kĩ dưới đáy lòng bao nhiêu năm, nhưng bây giờ nó lại một lần nữa xông vào cuộc sống của bạn, bạn sẽ hy vọng người ấy sống hạnh phúc hay sẽ cầu mong anh ấy bất hạnh? Nếu là tôi, tôi rất muốn anh sống không hạnh phúc khi rời bỏ tôi và chọn một người phụ nữ khác. Anh rời khỏi tôi sẽ bất hạnh, còn tôi rời khỏi anh sẽ hạnh phúc, cho dù điều đó chẳng qua chỉ là để tự lừa mình dối người.

Lưu Mịch Hoa thật sự không ngờ khi vừa từ Anh quốc trở về quê nhà Tân Cương lại được nghênh đón bởi một trận tuyết. Cô nhớ rõ mùa hạ Tân Cương không quá lạnh như vậy, nhưng khi cô vừa xuống máy bay, bùa vây lấy cô không chỉ có mùi vị cổ hương quen thuộc mà còn có cả khí trời lạnh buốt khó chịu. Cô cứ ngỡ thời tiết nơi đây cũng như Anh quốc, vẫn luôn ôn hòa, ấm áp giống như vòng tay người yêu, không quá nóng, không quá lạnh. Nhưng thực ra là cô đã quên mất rồi, quên mất mùa hạ ở đây sẽ có tuyết. Tân Cương xa lạ này khiến cô đứng lặng ở sân bay thật lâu.

Thế là cô đã trở về, về với thành phố thân thuộc mà xa lạ.

Kéo va li hành lý, Lưu Mịch Hoa ra ngoài đại sảnh sân bay thì có tài xế đón cô. Khoảnh khắc ngồi vào xe, cô chợt cảm thấy, hóa ra mình đã thay đổi, đã dám sống một mình ở một thành phố xa lạ, không còn lo sợ bản thân không thể ứng phó hay không thể sống tốt nữa, mà đã có thể mỉm cười vui vẻ tiếp nhận tất cả mọi thứ.

Ban đầu cô tính không nói với em gái, nhưng sau đó lại nói, xuống máy bay rồi cô mới thông báo, nhìn cảnh bên ngoài quen thuộc mà xa lạ cô đã đi 6 năm khi trở lại mọi thứ đã khác hoàn toàn.

Xe dừng trước trung tâm thương mại Harbour City Mall, Trung tâm thương mại lớn nhất cả nước. Là nơi cô đã đầu tư và xây nên, nhìn phía đối diện chính là ngôi nhà khi còn học cấp 3 cô đã thường xuyên tới cùng vui đùa với anh, đó là nhà anh. Nhìn nó bây giờ cũng đã khác xưa rất nhiều. Tân Cương cũng không phải là 1 thành phố rộng lớn, khi cô quyết định xây dựng trung tâm này thì đây chỉ là một vùng đồng bằng ít người sinh sống, nhưng bây giờ nó đã phồn vinh như thế nào?

Cô quyết định lên khách sạn ở trung tâm thương mại để nghỉ ngơi. Vì biệt thự vừa mới thông báo cô về nước nên chắc chưa dọn dẹp sạch sẽ được. Kéo vali vào phòng khách sạn cô nằm phịch xuống giường và nhắm mắt ngủ luôn. Vì chuyến bay quá dài hay tại quá mệt khi nhớ về chuyện quá khứ.

Tỉnh dậy đã là chiều tối. Cô quyết định xuống tầng dưới xem quán bar hoạt động như thế nào. Cô mặc một chiếc đầm body màu đen đầy quyến rũ bước vào cửa quán bar có bao nhiêu ánh mắt nhìn cô đầy dâm dăng. Cô lướt qua từng người tới ngồi ở một góc khuất của quán bar. Quán bar này cô đặt tên là Black Rose, vừa bước vào quán cô đã nhìn thấy một số người bạn cũ, hay một số người cô đã quen, nhưng chắc có lẽ họ sẽ không nhận ra cô là ai. Bởi vì 6 năm trước cô là một cô gái có chiều cao nhưng lại gầy gò ốm yếu, có khuôn mặt cũng rất xinh nhưng vì có nhiều mụn nên cũng chẳng ai để ý đến cô. Sau 6 năm cố gắng cực khổ bên nước ngoài bây giờ cô đã có thân hình đầy đặn và một làn da trắng hơn trước rất nhiều. Và cũng vì con người ta sau khi trưởng thành tương mạo đều khác đi rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Yêu Người Sau Bao Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Anh Không Thể Có Con

Nghỉ ngơi một lúc, cô gọi điện cho em gái, chỉ đơn giản báo về chuyện cô đã về và hiện đang ở khách sạn tại Tân Cương. Biết cô trở lại Tân Cương, em gái rất vui, và nói sẽ đặt vé máy bay về vào sáng hôm sau cùng chồng sắp cưới.

Đặt di động sang một bên, Luru Mịch Hoa gọi bồi bàn kêu cho mình một ly rượu vang nhẹ, cô là người sành sỏi về rượu nhưng hôm nay trong lòng lại cảm thấy rất lạ không muốn uống rượu chỉ kêu rượu nhẹ uống để thư thái hơn thôi.

Thật không ngờ có ngày cô lại trở về đây... Trở về với thành phố đã ôm ấp những năm tháng thanh xuân tràn ngập nụ cười và nước mắt của cô, thành phố đã ghi lại bao nhiêu kỉ niệm in sâu trong tâm trí cô, vĩnh viễn không phai mờ.

Luru Mịch Hoa uống rượu rất ngon, chẳng thèm quan tâm tới thời gian,

Đột nhiên di động đổ chuông. Số điện thoại hiện tại của cô vẫn là số dùng khi ở Anh quốc, vừa mới về đây nên cô còn chưa kịp đổi. Cô vốn đã có ý định tới Tân Cương sẽ lập tức thay số, bằng không mỗi lần nhận điện sẽ chịu phí cao ngất trời. Cô chẳng lo cho mình tốn bao nhiêu tiền nhưng sợ người gọi mình lại tốn tiền. lập tức ấn nút nghe, ngay cả người gọi là ai cô cũng không kịp nhìn. Liền đi thẳng ra khỏi quán bar trở về phòng khách sạn.

“Khuya như vậy còn chưa ngủ à?” Giọng nói quen thuộc vang lên.

Luru Mịch Hoa mới xác định được người đang nói là cô bạn thân nhất từ nhỏ đến nay cô đi Anh quốc, Từ Bích Thi.

“Hoa Hoa, nếu, tớ nói là nếu...”

Lâu lắm rồi không có ai gọi biệt danh của mình thân thiết như vậy, Luru Mịch Hoa không kịp kim được mà khẽ mỉm cười: “Nói đi, cậu học được kiểu áp ả áp ứng như thế từ khi nào vậy hả?”

“Nếu Ngô Hán Thành không thể có con được và đang tìm cách thụ tinh nhân tạo, cậu sẽ thế nào?”

Luru Mịch Hoa sững người một lúc. Nếu anh không thể có con thì sao đây? Vấn đề này, cô đã tự hỏi bản thân không biết bao nhiêu lần, nếu có một ngày anh không thể có con, cô nên làm thế nào? Cô có nên đưa hai đứa trẻ kia đến trước mặt anh, để anh quay về bên mình hay không? Hay nên gạt anh ra để tiếp tục sống cuộc sống của mình cùng vị hôn phu không có 1 chút tình cảm nào và 2 đứa con của anh và cô? Vốn dĩ không hề có đáp án! Bất kể anh ra sao cũng không liên quan đến cô nữa rồi, bọn họ đã chia tay lâu như vậy, sớm đã không còn liên quan gì đến nhau nữa rồi.

Cô đã từng trải qua đủ kiểu đủ loại thăm dò của bạn bè, người thân, nhưng kết quả vẫn cứ là người ấy... Nhìn 2 đứa nhóc muốn biết cha ruột của nó là ai, thật đau lòng.

Cô thầm thở dài trong lòng, trên mặt vẫn cố gắng nở nụ cười. Nhưng đâu có ai để ý đến cô, cô giả vờ làm gì?

“Còn thế nào được nữa, đương nhiên là chúc cho anh ấy có thể sinh ra một tiểu quý tử nối dõi tông đường!” Cô nhẹ nhàng nói lên một lời, giọng điệu bình thản đến mức chính cô cũng tin rằng mình thật sự sẽ không sao, thật sự có thể chúc anh hạnh phúc bên người vợ hiện tại của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Yêu Người Sau Bao Năm* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tâm Sự Cùng Bạn Thân

Cô đã từng nửa đêm nằm mơ, mơ thấy anh cùng gia đình hạnh phúc của mình vui đùa. Một gia đình hạnh phúc có ba mẹ anh, anh, vợ anh và con anh. Cô thấy họ đi dạo trên công viên, thấy anh ân cần chăm sóc con của riêng họ.

Giật mình tỉnh dậy, hóa ra chỉ có mình cô giữa căn phòng trống trải. Còn có thể thế nào đây? Cô vốn dĩ chẳng còn là gì với anh ấy nữa rồi.

“Lúc ấy tớ cứ tưởng cậu và anh ấy sẽ... Thôi quên đi, không nói đến chuyện này nữa. Đám cưới của tớ cậu nhất định không được bỏ lỡ đâu nhé?”

“Cậu sắp kết hôn rồi à?”

“Ừ, lúc ấy nhất định phải đến tham dự đấy nhé!”

Hai người tiếp tục hàn huyên những chuyện vui thời còn nhỏ. Lưu Mịch Hoa nhiều lần muốn hỏi có thật Ngô Hán Thành không thể có con được đúng không, nhưng mãi vẫn không mở miệng được. Cô sợ làm vậy sẽ chứng tỏ mình quá cố chấp, dù trong lòng cô đã biết, Từ Bích Thi thăm dò cô như thế thì chắc chắn đó là sự thật.

Cô và anh đã cắt đứt liên lạc bao năm nay, anh ấy có vợ và chuyện không có con được thì liên quan gì tới mình, thậm chí anh có con cũng chẳng có gì lạ.

Người sai chính là bản thân cô, cô cứ tha thiết níu kéo đoạn hồi ức ấy, không muốn để nó trôi vào dĩ vãng. Nhưng cô lại không biết rằng, người khóa cô trong mớ tình cảm ấy không phải ai khác mà chính là bản thân cô, cô không chịu đi ra, cứ khiến mình mắc vào tấm lưới tình kia.

Lưu Mịch Hoa nhận lời tham dự đám cưới của Từ Bích Thi. Các bạn học của cô hơn nửa đều đã kết hôn, sinh con cả rồi, đến tuổi này kết hôn cũng là chuyện bình thường. Từ Bích Thi dặn đi dặn lại cô không được đến muộn.

Buôn chuyện với Lương Nguyệt xong cũng đã hơn mười hai giờ, Vương Y Bối không còn thấy buồn ngủ nữa. Cô xuống giường, xỏ dép lê, chậm chạp đi tới bình đun nước. Cứ nửa đêm đang ngủ mà tỉnh giấc là y như rằng cô sẽ bị đau họng. Trước kia còn ở Anh quốc, cô thường dặn giúp việc chuẩn bị một bình sữa đặt ở đầu giường phòng lúc tỉnh giấc thì uống, hôm nay mới về Tân Cương và đang ở khách sạn nên đành phải uống nước nóng.

Cô kéo ghế ra ngồi đối diện trước bình đun nước, bất động nghe tiếng nước reo trong màn đêm yên tĩnh, âm thanh kêu “o, o” như tiếng ngáy của loài động vật nhỏ nào đó đang ngủ rất say, rất thoải mái.

Lưu Mịch Hoa chống cằm, ngồi đợi đèn báo chuyển sang chế độ ủ ấm.

Cô lấy di động ra, trong máy vẫn còn lưu rất nhiều tiểu thuyết. Đọc truyện là sở thích hồi cấp hai và ba của cô, dù đã đọc hết nhưng nếu thích cô vẫn sẽ lưu lại. Mấy năm nay, cô nhiều lần thay điện thoại mới, làm mất khá nhiều tiểu thuyết hay. Lúc tìm một hồi, cuối cùng cô cũng thấy thư mục lưu trữ, khi ngón tay lướt qua tên truyện Hóa ra anh vẫn ở đây, cô bỗng dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Yêu Người Sau Bao Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Người Của Công Việc

Còn nhớ ngày ấy khi đọc bộ tiểu thuyết này, cô đã bị câu chuyện của nữ phụ làm cho cảm động đến mức bật khóc. Lúc đó, hình như cô và Ngô Hán Thành vừa cãi nhau vì một việc còn con náo đó. Ngày nào cô cũng tốn tiền để đăng kí mạng để tải một bộ tiểu thuyết, đọc chưa đến hai ngày đã hết. Ngô Hán Thành trách cô lãng phí thời gian, tốn tiền đọc mấy cuốn tiểu thuyết vô bổ. Thế là hai người liền cãi nhau.

Khóc nức nở một hồi, cô chủ động đi tìm Ngô Hán Thành giảng hòa, hứa sẽ hạn chế đọc tiểu thuyết, và dành nhiều thời gian bên anh nhiều hơn.

Kí ức, cứ hễ ta nhìn thấy vật gì quen thuộc là lại ào ạt ùa về trong vô thức...

Khi còn ở Anh quốc, có một số cấp dưới của cô mua một tiểu thuyết mới của Tân Di Ổ, tựa là Hóa ra. Cô từng ngang qua thấy được nên lật giờ vài trang, nhìn thấy những tên nhân vật quen thuộc thì vô cùng tò mò. Đầu phải là truyện mới chứ? Cấp dưới cũng ngạc nhiên, cuối cùng mới biết đây là phiên bản mới của Hóa ra anh vẫn ở đây, nội dung vẫn là câu chuyện cũ.

Nhưng mà Vương Y Bối biết rõ đã không còn là cùng một chuyện nữa rồi. Dù cho tên vẫn vậy, nhưng ám ảnh cô nhất, chỉ có Hóa ra anh vẫn ở đây. Còn hôm nay, hóa ra vẫn như xưa, nhưng đã không còn anh vẫn ở đây nữa rồi.

Lưu Mịch Hoa cắt di động đi, đèn báo trên bình đun nước đã chuyển từ xanh sang đỏ. Cô đứng dậy, rót nửa cốc nước sôi, hơi nước màu trắng chậm rãi bay lên. Nhìn cốc nước, không hiểu sao lại không thấy muốn uống. Cô biết, hóa ra thực sự không còn là hóa ra nữa.

Hôm sau, Lưu Mịch Hoa đến phòng làm việc của chủ tịch Harbour City Mall. Thực ra, cô cũng khá do dự khi trở về Tân Cương, nhưng rồi cô nghĩ, mình cứ một mực ở thành phố khác như thế, thật giống như đang trốn tránh điều gì đó. Cô không cho phép bản thân mình yếu đuối như thế, nên mới chuyển trụ sở chính của tập đoàn về đây.

Tới các phòng làm việc hỏi hang một lượt rồi cô về bàn làm việc của mình. Cô mở máy tính xem tư liệu nhân sự của công ty, có cần đào thải người nào ra hay không.

Ánh mắt Lưu Mịch Hoa dừng lại trước một hồ sơ, không chỉ vì cô gái tên Hồ Mẫn San này có nhan sắc hơn người, mà còn vì cô cảm thấy rất lạ, mặc dù cô ra vào công ty khá lâu, nhưng vẫn chỉ là một nhân viên bình thường. Một nhân viên quen như thế không đủ để khiến Lưu Mịch Hoa phải liếc mắt, nhưng mà suy cho cùng, một cô gái đẹp dù không có tham vọng thăng tiến thì cũng không khiến người khác phải ngạc nhiên cho lắm. Phụ nữ đẹp thường khiến người ra không tránh khỏi suy nghĩ vẩn vơ.

Hồ Mẫn San không tăng ca, hết giờ làm lập tức đi về, cũng không tham gia vào bất kỳ dự án dài hạn nào, nhiều năm qua, cô ta an phận làm một nhân viên bình thường như thế.

Có điều gần đây đã xuất hiện nhiều thay đổi,từ khi Quách Phú Thành lên làm tổng giám đốc ,Hồ Mẫn San liền có được đãi ngộ đặc biệt. Thật sự muốn người ta không suy nghĩ cũng không được.

Lưu Mịch Hoa lắc đầu, tiếp tục xem những hồ sơ khác.

“Mới đi làm đã chăm chỉ như vậy sao?”Quách Phú Thành chẳng biết từ khi nào thì tự tiện đi vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Yêu Người Sau Bao Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Cuộc Sống Của Cô Chỉ Biết Công Việc

Anh ta vốn là một người theo chủ nghĩa ăn chơi,chẳng qua là bị bố bắt ép tới công ty làm việc. Bố anh ta nói, ông chỉ có một mụn con trai, nếu anh ta phụ sự mong đợi thì ông không biết phải ăn nói như thế nào với ông nội của anh ta dưới tuổi vàng. Vì thế nên anh ta đành phải thỏa hiệp tới công ty để học việc rồi về tiếp quản công ty.Dưới sự quản thúc của Lưu Mịch Hoa dù cô nhỏ hơn anh tận 3 tuổi.Nhưng sau 1 năm học việc anh được cô điều về chỉ nhánh bên này làm việc .

“Tôi không chăm chỉ thì lấy đâu ra tiền lương phát cho nhân viên đây?” Lưu Mịch Hoa ngược mắt nhìn Quách Phú Thành.

Có những người sở hữu vẻ ngoài khiến người khác vừa nhìn đã thấy thiện cảm. Đối với người đàn ông này,từ lần gặp đầu tiên của 2 năm trước khi bắt đầu tiếp quản công ty cô cũng có cảm giác người đàn ông này không tồi, có vẻ làm việc chung được.

“Thật không ngờ bà mẹ đơn thân có 2 con như cô mà vẫn còn tươi trẻ như vậy.” Quách Phú Thành khoanh tay trước ngực, khẽ lắc đầu: “Lúc trước bố tôi nói sắp xếp cho tôi vào công ty cô học việc, tôi còn tưởng là sẽ có một ông già cổ hủ cố chấp, suốt ngày lải nhải bên tai người khác dạy dỗ tôi, thế này không được, thế kia không nên... coi người khác là trẻ con nhưng không ngờ là cô một cô bé còn nhỏ hơn tôi tận 3 tuổi”.

“Xem ra anh rất có thành kiến với ba anh và những người già?” Lưu Mịch Hoa vừa nói, vừa tiếp tục xem tài liệu, chỉ ra điểm khó hiểu trong đó, hỏi: “Anh có thể giải thích chỗ này cho tôi được không?”

Quách Phú Thành hơi ngạc nhiên nhưng vẫn giải thích cho cô hiểu. Thật không ngờ,cô mới đến không xem kết quả thành tích một năm qua mà lại chú ý tới nhân sự đầu tiên.

Lưu Mịch Hoa cố ý đặt hồ sơ của Hồ Mẫn San ở cuối, trong lòng vốn không có ý định hỏi riêng, nhưng thấy Quách Phú Thành bày ra vẻ mặt “có việc gì cứ hỏi tôi”, nên cô liền mở ra.

Quách Phú Thành mỉm cười, thoải mái nói: “Cô không thấy cô ấy rất xinh sao? Xinh đẹp như thế mà chịu gấn bó với công ty chúng ta, đương nhiên phải được hưởng lương cao rồi”.

Lưu Mịch Hoa hoàn toàn không để lộ cảm xúc gì khi nghe câu trả lời của Quách Phú Thành. Lúc đầu cô cũng cho rằng lý do chính là như vậy, nhưng bây giờ khi nhìn vẻ mặt của anh ta cô lập tức phủ nhận ý nghĩ đó. Anh ta không có vẻ gì là loại người ấy. Nếu đã vậy thì chắc chắn anh ta có lý do riêng, cô không cần thiết phải cố gắng tìm hiểu cho rõ ràng nữa.

Thấy Lưu Mịch Hoa không hề có thái độ khinh miệt, hay tỏ ra “chẳng trách lại thế”, Quách Phú Thành lại càng có cảm tình tốt với cô. Anh cũng biết chút ít về Lưu Mịch Hoa,cô từ nhỏ khi vừa đẻ ra đã bị lộn với một đứa trẻ sơ sinh khác nên không thể sống cùng bố mẹ ruột, một năm sau thì bố mẹ ly hôn, mỗi người tìm một con đường hạnh phúc khác,ba cô thì ở lại trong nước phát triển ngành thời trang và có con với một siêu mẫu, mẹ cô thì sang Anh quốc cưới người làm trong quốc hội, cô được tìm thấy khi em gái song sinh của cô trở về quê nhà một lần gặp cô đi học về,mới đầu cô không chịu nhận gia đình nhưng sau này cô lại lập tức sang anh quốc học tập và hạ sinh một cặp long phụng rất dễ thương, cô vừa chăm sóc con vừa học tập, sau này còn tiếp quản cty hiện nay của ông nội. Cuộc đời cô như một bộ phim ngắn.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Yêu Người Sau Bao Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Cú Suy Nghĩ Về Quá Khứ

Về ngao mạn trên gương mặt Quách Phú Thành tiêu tán, anh ta lên tiếng: “Mặc dù Hồ Mẫn San không có thành tích gì nổi trội, nhưng cô ấy là một người khiêm tốn, cẩn thận, làm việc nghiêm túc, rất hợp với dự án. Hơn nữa hoàn cảnh cô ấy cũng khá đặc biệt, chuyện này, về sau cô sẽ rõ”.

Lưu Mịch Hoa gật đầu, cô vẫn thắc mắc tại sao Quách Phú Thành lại giao một dự án quan trọng như thế cho một nhân viên bình thường, bây giờ cũng

coi như biết được đáp án mà cô muốn biết rồi.

Thấy cô không còn câu hỏi nào nữa, Quách Phú Thành mới quay về văn phòng: “Có chuyện gì không hiểu, có thể hỏi tôi bất cứ lúc nào. Dù gì tôi ở đây cũng đã được 1 năm”.

“Được, chỉ cần Tổng giám đốc Quách không sợ tôi làm phiền.” Cô đóng tệp tư liệu đang xem lại rồi mở một tệp khác ra.

Nhìn bộ dạng nghiêm túc làm việc ấy của Luru Mịch Hoa, Quách Phú Thành khẽ mỉm cười. Ấn tượng mà Luru Mịch Hoa mang lại cho anh trong lần gặp đầu tiên thật sự tốt. Một cô gái hồn nhiên vui tươi trong sáng vậy mà đã có con. Trên người cô vẫn còn mang cái nét gì đó của một nữ sinh, hiếm thấy một người đi làm nhiều năm và có con mà vẫn còn giữ được cái khí chất ấy.

Luru Mịch Hoa tiếp tục dán mắt vào mấy tư liệu đầu đầu kia, chợt nhớ lại những ý nghĩ ngây thơ trước đây của mình, cảm thấy thật nực cười. Khi ấy, cô thích tựa vào vai Ngô Hán Thành, ngốc nghếch nói với anh: “Ngô Hán Thành, sau này anh nhất định phải kiếm thật nhiều tiền nuôi em” Lúc đó, cô không nghĩ rằng, sẽ có một ngày, bờ vai mà cô cho rằng sẽ làm chỗ dựa cả đời cho cô cuối cùng lại rời xa cô mãi mãi.

Cô toàn tâm toàn ý trao tương lai của mình vào tay một người đàn ông mà không thêm suy nghĩ xem liệu rồi người ấy có mệt hay không, có chán ghét mình hay không, có hết yêu mình hay không?

Khi yêu, người ta luôn nghĩ tình yêu là một thứ vạn năng, có khó khăn gì cũng không sợ, nhưng không ai biết rằng, chỉ một vấp ngã nhỏ trong cuộc sống cũng đủ khiến bản thân mãi không gượng dậy được.

Cô ngồi ở bàn làm việc, khoe miệng khẽ nhếch lên cười nhạo quá khứ ngu ngốc và nực cười của mình. Nếu mọi chuyện không xảy ra, cô vĩnh viễn không bao giờ tin, một Luru Mịch Hoa thành thạo trong công việc hiện giờ hóa ra cũng có những lúc ngu ngốc như vậy.

Bận rộn cả ngày, cuối cùng cũng hết giờ làm. Luru Mịch Hoa thu dọn lại tài liệu trên bàn, xách túi lên chuẩn bị đi về.

Quách Phú Thành vừa ra khỏi văn phòng, thấy cô định về, liền đi tới nói: “Chủ tịch Luru, chờ chút!”

Luru Mịch Hoa đeo túi trên vai, đứng nhìn Quách Phú Thành với ánh mắt khó hiểu.

Quách Phú Thành ngại ngần đi tới trước mặt cô, nói: “Tối nay có một buổi tiệc, cần người đi cùng. Trước đây tôi đều mời cứu viện bên ngoài, hôm nay... thì phiền cô một chút được không? Dù sao như vậy cũng giúp công ty tiết kiệm 1 khoảng chi tiêu”.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Yêu Người Sau Bao Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đã Gặp Lại Anh

Luru Mịch Hoa nghe vậy thấy buồn cười, nghiêng đầu sang một bên. Cô vốn đã rất đáng yêu, bộ dạng lúc này lại càng làm nét nữ tính thêm nổi bật: “Cũng được. Như vậy tôi cũng có thể xem xét tình hình kinh doanh ở đây cũng được?”. Đương nhiên không thể từ chối.

Ấn tượng ban đầu thật kỳ lạ. Có những người, lần đầu tiên bạn nhìn thấy đã có thiện cảm, nhưng lại có những người ngay từ ánh mắt đầu tiên bạn đã không thấy thích.

Luru Mịch Hoa và Quách Phú Thành đi vào thang máy, xuống tầng khách sạn. Harbour City Mall không phải tòa nhà nổi bật nhất ở Tân Cương, nhưng là nơi lý tưởng với cô: Không phải tốt nhất cũng không phải kém nhất, giống như con người cô, không bao giờ trở thành người giỏi nhất, nhưng cũng chưa bao giờ chịu là người kém nhất. Khi còn nhỏ cô từng nghe thầy giáo nói, có hai loại người dễ khiến người khác có ấn tượng sâu sắc, một loại là người đứng trên đỉnh cao nhất, một loại là người đứng tận nơi thấp nhất.

Cô cứ tưởng mình vô duyên với chữ “nhất” kia nhưng không ngờ sau này mình lại đứng trên đỉnh cao như bây giờ.

Cô trở lại phòng khách sạn thay cho mình một chiếc đầm dạ hội màu trắng, cô luôn thích nhất là màu trắng, trang điểm nhẹ và đeo thêm một số trang sức. Luru Mịch Hoa đứng trước cửa lớn chờ Quách Phú Thành lấy xe. Cô nhìn theo bóng lưng Quách Phú Thành, người đàn ông này về ngoài bất cần đời, nhưng thực ra lại vô cùng chu đáo.

Luru Mịch Hoa đứng yên nhìn dòng người qua lại, ai ai cũng vội vàng, và cô, cũng là một người trong số đó. Bình thường thì có gì không tốt chứ? Cho dù trước đây cô từng hy vọng mình sẽ khác với mọi người, sẽ là một người thật đặc biệt, nhưng hiện tại, cô cũng chỉ bình thường như bao người, không có điểm gì khác biệt quá lớn.

Nhìn phía đối diện khu thương mại là ngôi nhà của anh, ngôi nhà đã thay đổi rất nhiều. Ngôi nhà ấy bây giờ đã có thêm một người phụ nữ biết chăm sóc cho gia đình.

Ngay gần chỗ cô cũng có một người con gái đang đứng yên lặng.

Lưu Mịch Hoa nhíu mày, cô đã là người cuối cùng tan tành, sao Hồ Mẫn San vẫn còn ở đây? Nhìn dáng vẻ cô ta hình như đang chờ ai đó. Vương Y Bối tự thấy hiện tại mình và cô ta cũng chưa được gọi là quen biết nên không đến chào hỏi. Hơn nữa, chờ ai là việc của mỗi người, cô không nên quan tâm.

Lát sau, có một chiếc xe đỗ trước mặt Hồ Mẫn San, cô ta mở cửa xe ngồi vào.

Lưu Mịch Hoa đang định rời mắt thì chiếc xe kia đột nhiên lùi về phía sau, bẻ lái sang một bên, để lộ gương mặt người đàn ông bên cạnh.

Cô bất giác mở to mắt, vô thức đuổi theo hai bước.

Nếu có một ngày, anh xuất hiện trước mặt cô, dù đã trải qua nhiều năm không gặp, liệu cô có thể vừa liếc mắt đã nhận ra anh không?

Câu trả lời là, có thể. Thậm chí dù chỉ nhìn thấy một bên mặt, cô cũng biết đó là anh.

Cô chỉ kịp đuổi theo hai bước, rồi ép mình dừng lại.

Đuổi theo, rồi sẽ thế nào nữa?

Cùng lắm chỉ có thể nói một câu: Đã lâu không gặp.

Nhưng tại sao anh lại đón Hồ Mẫn San.

Lưu Mịch Hoa đứng im, khóe miệng thoáng hiện lên một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Yêu Người Sau Bao Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thích Game Nên Mới Thích Anh

Cô tới gần xe, nhìn thấy Quách Phú Thành đang chăm chú chơi một trò chơi đang được ưa chuộng trên di động.

Còn nhớ, khi còn học trung học, cô cũng rất thích chơi trò chơi này, đáng tiếc điện thoại của cô không tải được về. Hồi đó cô vô tình thấy trò Temple Run trong di động của một người bạn học, chơi thử một lần đã thích, liền tải về di động, mất rất nhiều lưu lượng, nhưng đến lúc tải xong, cài đặt ra lại không chơi được vì phần mềm không tương thích với máy. Sau này cô đổi điện thoại, cô lại quên mất không tải về nữa.

Ngày ấy, cô rất thích trò chơi này, suốt ngày tìm bạn học kia mượn di động khiến bạn ấy phát điên đến mức mỗi khi nhìn thấy cô liền hỏi: “Lại muốn chơi game ấy hả?”

Ngày ấy, cô vừa mới quen Ngô Hán Thành, cô lấy điện thoại của anh chơi trò chơi, nên cô mới thích anh từ đó. Mỗi ngày đi chơi với anh toàn chỉ mãi chơi game, Quách Hán Thành phát điên nằng cô một trận. Hình như anh ít khi dùng di động chơi game, thế giới của anh và thế giới của cô chẳng thể hài hòa...

Bao giờ cũng thế, khi đứng dưới góc độ một người ngoài cuộc nhìn lại quá khứ của mình, ngay cả cô cũng phát hiện ra, ồ, hóa ra hai người không hợp nhau.

Vậy thì sao chứ?

Cuộc sống luôn từng chút, từng chút dùng sự lơ đãng để nhắc nhở chúng ta rằng, những thứ bản thân cho rằng đã quên thực ra chỉ là vì chúng ta sợ phải nhớ lại mà thôi.

Cuộc sống luôn từng chút, từng chút dùng sự lơ đãng để nhắc nhở chúng ta rằng, những thứ bản thân cho rằng đã quên thực ra chỉ là vì chúng ta sợ phải nhớ lại mà thôi.

Quách Phú Thành cất di động đi: “Nhanh vậy?”.

Biểu hiện của anh ta lúc nhìn thấy Lưu Mịch Hoa hoàn toàn ngạc nhiên. Nhưng anh ta không hề có ý định khen ngợi khuôn mặt trang điểm xinh đẹp của cô. Vì cô lẽ cô không trang điểm cũng rất đẹp, mà còn thuần khiết hơn.

Ngô Mịch Hoa ngồi vào trong xe mới đáp: “Vậy chỉ có thể trách những cô gái đi cùng anh trước đây không biết chú ý tới tốc độ. Đôi khi, tốc độ và hiệu suất cũng có thể tỷ lệ thuận”.

Quách Phú Thành khởi động xe, gật đầu: “Ừ. Sau này sẽ nhắc nhở bọn họ làm tròn bổn phận”.

“Không sợ đắc tội với người đẹp sao?”

Quách Phú Thành cười: “Chẳng phải người ta vẫn nói, “có mới nói cũ” hay sao?”.

Không nghiêm chỉnh chút nào! Nhưng Lưu Mịch Hoa nghe cũng không tức giận. Anh ấy cũng từng như vậy nhưng cô đã yêu rất say đắm.

Quách Phú Thành bị ép buộc tới dự bữa tiệc này vào giờ chót. Vốn dĩ người tham gia là bố anh ta, nhưng vì ông ấy có việc đột xuất không thể đi được nên mới thông báo cho anh ta đi thay. Khi còn trẻ Quách Phú Thành đương nhiên phớt lờ những yêu cầu như thế này của bố, nhưng bây giờ thì khác, anh ta hiểu rõ bố mình dốc sức lực trên thương trường nhiều đến thế nào, có được cơ ngơi như ngày hôm nay không phải là chuyện dễ dàng. Quách Kỳ Lai đã dặn đi dặn lại anh phải tới, đương nhiên anh không thể không nghe.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Yêu Người Sau Bao Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bữa Tiệc....

Yến tiệc cũng không có gì đặc biệt cho lắm, nếu có gì gọi là nổi bật thì chính là Hoắc Kiến Hoa, cậu hai nhà họ Hoắc. Ở Tân Cương nhà họ Hoắc có địa vị không dễ gì lay chuyển được. Chẳng công từ này tuy tác phong làm việc vô cùng cô quai nhưng lại như sấm rền gió cuốn. Khi mới bước chân vào thương trường, anh ta thực hiện một loạt cải cách, khiến rất nhiều người trong giới phải kiêng dè, vừa sợ hãi vừa tức giận. Buổi tiệc anh ta đứng ra tổ chức, đương nhiên ai cũng phải nể mặt tới dự. Lưu Mịch Hoa đi theo Quách Phú Thành, chợt phát hiện ra người đàn ông này không giống những người khác. Mọi người tới đây trong tay đều cầm một ly rượu, hễ gặp người quen là sẽ tới chào hỏi vài câu. Còn Quách Phú Thành lại chỉ đứng một chỗ quan sát, làm như mọi thứ ở đây đều không liên quan tới mình. Quách Phú Thành uống một ngụm rượu rồi quay sang cười với người này giờ vẫn im lặng đi cạnh mình: “Biết rượu này sản xuất năm nào không?” Lưu Mịch Hoa rất nể tình nhấp một ngụm, đáp: “Có nghiên cứu về mấy thứ này một xít”. “Vang đồ ừ mười lăm lăm. Cậu hai nhà họ Hoắc này cũng sành sỏi ghê đấy chứ!” Kể có tiền, thích chơi hoang thế nào, đó là quyền tự do của họ, người khác đâu có tư cách gì mà lên tiếng bình phẩm hay khinh bỉ chứ? Chỉ cần tiền đó do họ kiếm ra là được. Quách Phú Thành uống hết ly rượu trong tay rồi đi thẳng về phía tâm điểm của buổi tiệc. Anh vốn không thích cách làm việc của người Trung Quốc, cái gì cũng phải dựa vào quan hệ. Anh nắm chuẩn mực tiêu rồi mới ra tay, nhất định không qua loa lấy lệ. Lưu Mịch Hoa đi theo sau Quách Phú Thành. Khoảng thời gian trước khi cô tới Anh quốc, người đàn ông tên Hoắc Kiến Hoa này đã là một truyền kỳ của Tân Cương. Vài năm không gặp, anh ta tung hoành ngang dọc trên thương trường đã lâu, thủ đoạn trước sau như một, tác phong vẫn quyết đoán và sắc bén như xưa. Mục đích tới đây lần này của Quách Phú Thành chính là mong muốn có được dự án hợp tác với Hoắc Kiến Hoa. Hoắc Kiến Hoa không trực tiếp từ chối, tỏ thái độ thăm dò. Quách Phú Thành vô cùng chán ghét thủ đoạn này của anh ta. Hoắc Kiến Hoa nhìn Quách Phú Thành, trong ánh mắt chứa hàm ý gì đó đặc biệt. Quách Phú Thành cũng không thấy mình thất bại, anh đã làm hết sức có thể rồi, đồng ý cung cấp thiết bị với chất lượng tốt nhất, nếu như vậy mà vẫn không thể đánh động đối phương, anh cũng không cho rằng đó là lỗi của mình. Hoắc Kiến Hoa nhếch miệng cười: “Tôi còn có chút việc ở đằng kia, không tiếp đãi hai vị được, nếu như giám đốc Quách có gì không hiểu có thể bàn bạc với trưởng phòng của chúng tôi. Thật không phải, xin cáo lui trước”. Lời nói hiền hòa nhưng biểu cảm lại không phù hợp với nội dung câu nói chút nào. Lưu Mịch Hoa mới trở lại Tân Cương, không nắm rõ những chuyện ở đây. Cô nheo mắt: “Anh ta có ý gì thế?”. Trao đổi với trưởng phòng của bên họ ư? Theo cách hiểu của cô thì như vậy nghĩa là vẫn còn cơ hội, dù sao thì anh ta cũng chưa hoàn toàn từ chối. Thế nhưng, Hoắc Kiến Hoa rõ ràng không giống kiểu người như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Yêu Người Sau Bao Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chỉ Nhìn Lướt Qua Là Thấy Anh

Quách Phú Thành quan sát Lưu Mịch Hoa một lúc, cũng đoán được suy nghĩ của cô: “Cô cho rằng trưởng phòng của Hoàn Quang dễ đối phó hơn Hoắc Kiến Hoa sao? Những năm gần đây, Hoắc Kiến Hoa vô cùng coi trọng tên trưởng phòng kia, và có ý định cho làm phó giám đốc chứng tỏ anh ra rất có năng lực. Hoắc Kiến Hoa cố ý nói đùa như vậy, giả vờ cho chúng ta cơ hội, nhưng thực chất là muốn chặn đường lui của chúng ta”.

Quách Phú Thành không khỏi lắc đầu, vốn dĩ anh cũng không hy vọng nhiều. Hôm nay người tới đây dự tiệc có tới hơn 60% là có ý định muốn hợp tác cùng công ty Hoàn Quang, nếu dễ dàng như vậy, Hoắc Kiến Hoa đã không còn là Hoắc Kiến Hoa nữa rồi.

Lưu Mịch Hoa khẽ nhấp một chút rượu, thực ra đứng ở góc độ của cô cũng có thể lý giải được điều này. Với địa vị hiện giờ, Hoàn Quang hoàn toàn không cần hợp tác với những công ty nhỏ, bọn họ từ lâu đã có định hướng vươn ra thị trường quốc tế. Những công ty nhỏ muốn mượn gió của Hoàn Quang trước đây, nói không chừng sẽ bị ép ra bã. Hiện giờ cạnh tranh vô cùng khốc liệt, dựa danh công ty lớn để quảng bá cho mình cũng là lựa chọn tốt, mặc dù tổn thất tài chính khá nhiều nhưng cần cân nhắc xem mình nên làm thế nào.

Thấy Quách Phú Thành có vẻ mệt mỏi, Lưu Mịch Hoa cũng không nhắc tới chuyện này nữa.

Cô tỉ mỉ quan sát khách khứa trong buổi tiệc, phụ nữ trang điểm xinh đẹp, đàn ông mỉm cười nhã nhặn, ôn hòa nhưng đầy giả tạo. Ai cũng đeo mặt nạ

đổi trả, cười nói thì dành cho người khác, chỉ giữ lại cho mình tính toán ngò vức.

Ánh mắt của Vương Y Bối chậm rãi lướt qua mọi người, nhưng bất ngờ dừng lại ở một nơi.

Quách Phú Thành thấy cô nhìn chăm chăm về phía người đàn ông, anh cười khê: “Chính là anh ta, cánh tay đắc lực của Hoắc Kiến Hoa, đồng thời cũng là người mà Hoắc Kiến Hoa tin nhiệm nhất hiện tại, không tiếc gì mà có thể trao cho anh ta chức phó giám đốc”. Ánh mắt của Quách Phú Thành hiện lên vẻ tán dương. Đối với những người có năng lực, anh luôn khâm phục: “Người này tôi cũng có biết qua loa. Trước đây anh ta làm việc tại nhà chỉ là một kỹ sư điện bình thường, sau đó xảy ra chuyện anh ta liền được Hoắc Kiến Hoa mời tới Hoàn Quang. Hoắc Kiến Hoa vô cùng coi trọng anh ta, thậm chí còn bất chấp sự phản đối mọi người để anh ta tham gia vào rất nhiều dự án nội bộ, tất cả đều gặt hái được thành công. Hiện giờ trong giới thương nhân nội địa, anh ta nổi như cồn”.

Lưu Mịch Hoa cười một cách cứng nhắc, cô cũng không biết tại sao mình lại có thể cười như vậy.

Chẳng biết bao nhiêu lần cô tự nhủ, mình không muốn anh ấy được hạnh phúc. Hóa ra trên đời này vốn dĩ không có ông trời, lời cầu xin của cô chẳng có ai để ý tới hết. Cô hy vọng anh sống không vui vẻ, như thế cô mới có đủ dũng khí đứng trước mặt anh, để lòng hư vinh của cô được thỏa mãn. Cô muốn thể hiện cho anh thấy rõ, không có anh, cô vẫn sống rất tốt, thậm chí còn tốt hơn anh.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Yêu Người Sau Bao Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Trước Đây Có Quen Biết

Nhưng hiện tại anh đang dùng hành động thực tế nói cho cô biết: Không có cô, anh sống rất tốt, vô cùng tốt, hơn cô rất nhiều.

Người sống không hạnh phúc, chính là cô.

Ngay cả suy nghĩ ấu trĩ như vậy cô cũng không thực hiện được. Thế gian này rốt cuộc ai là người nhỏ mọn hơn ai đây?

Lưu Mịch Hoa đưa ly rượu trong tay lên, uống cạn một hơi.

“Cô quen anh ta?” Quách Phú Thành rốt cục cũng phát hiện ra sự khác thường của Lưu Mịch Hoa.

Cô lập tức lấy lại dáng vẻ bình thường: “Trước đây có quen biết”. Nói xong, cô liền hối hận. Mặc dù suy nghĩ của cô rất xấu xa, nhưng cô trả lời như vậy rất có khả năng Quách Phú Thành sẽ cho rằng cô thể dựa vào mối quan hệ này mà bắt cầu. Đó là chuyện cô tuyệt đối không muốn thấy.

“Hiện giờ không quen.”

Quách Phú Thành vẫn nhìn chăm chăm cô, không biết anh ta đang nghĩ gì.

Lưu Mịch Hoa vẫn còn muốn uống tiếp nhưng rượu trong ly đã hết, ngay cả đi mấy bước để lấy ly rượu khác cô cũng lười.

“Anh ta là bạn thân của một người anh trai chơi chung với tôi.” Cô làm như vô tình mở miệng nói, thầm muốn Quách Phú Thành đừng quan tâm tới lời cô nói lúc đầu.

Quách Phú Thành rất biết phối hợp gặt đầu.

Trong lòng cô, Ngô Hán Thành chỉ là một người bình thường, một người vừa đủ có thể khiến cô rung động, có thể khiến cô trao yêu thương, chỉ thế không hơn.

Lưu Mịch Hoa đắm chìm trong hồi ức rất lâu, lúc định thần lại mới phát hiện ra Quách Phú Thành đang chăm chú quan sát mình, cô mỉm cười gượng gạo.

Quách Phú Thành chợt cảm thấy bộ dạng ngây ngốc này của Lưu Mịch Hoa thật đáng yêu: “Này, không phải cô đang mãi nghĩ cách làm thế nào để tôi tiếp cận với anh chàng cô từng thầm thương trộm nhớ kia đấy chứ?”.

Ngây người một lúc Lưu Mịch Hoa mới hiểu ra Quách Phú Thành đang ám chỉ điều gì: “Tôi rất muốn, nhưng người ta đang bận rộn, không có thời gian rảnh để ý tới tôi đâu”.

Lời nói vô cùng tự nhiên.

Tốt lắm, ít ra thì cô cũng có thể tự hào nói với chính mình: Cô đã không còn để tâm nữa.

Cuộc sống đã ổn định, Lưu Mịch Hoa đã thích ứng với thời tiết và cả con người nơi đây. Công việc ở công ty cũng không đến nỗi nào, cô thường xuyên phải đi cùng Quách Phú Thành ra ngoài bàn chuyện làm ăn. Tác phong làm việc của anh ta tuy rằng có chút không hợp với không gian ở đây, nhưng anh

ta là người chính trực, thẳng thắn và biết giữ lời. Rất nhiều người sẵn sàng hợp tác với anh ta, dù đó là những doanh nghiệp không mấy tiếng tăm, nhưng hoàn toàn không có vấn đề gì với hoạt động kinh doanh của công ty.

Quách Phú Thành đương nhiên biết rằng vẫn còn có một con đường khác để đi, chẳng qua là anh ta không muốn, anh ta muốn tự mình cố gắng tới cùng. Đối với sự kiên quyết ấy của Quách Phú Thành, Lưu Mịch Hoa rất tán thành.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Yêu Người Sau Bao Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.